

EEN BOODSCHAP VAN VREDE EN HARMONIE

Oprichting van de Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore in 1914

door Dr. Zahid Aziz

Vertaald door Reza Ghafoerkhan

10:25 – En Allāh nodigt uit tot de woonplaats van vrede, en leidt wie het Hem behaagt op het rechte pad.

Ongeveer een jaar voordat de Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam werd opgericht in Lahore, brachten enkele van haar oprichters in juli 1913 een krant uit vanuit Lahore met de titel *Paighām Soelh*, oftewel de 'Boodschap van Vrede.' Nadat de Anjuman was opgericht in 1914, werd het haar spreekbuis en is dat sindsdien gebleven. De eerste uitgave dateert van 10 juli 1913, en het werd vernoemd naar het laatste boek van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, getiteld *Paighām Soelh*. Deze werd als een openbare lezing voorgedragen in juni 1908, ongeveer een maand na zijn dood. In het eerste nummer, op de voorpagina, bestaat het eerste artikel uit een aanhaling uit het begin van zijn lezing *Paighām Soelh* en bovenaan dit artikel staat er:

"Wij zijn deze krant opgestart om de nagedachtenis aan zijn laatste schrijven te doen herleven"

en dat wij dit citaat hebben aangehaald zodat het voor het publiek eenvoudig is hieruit op te maken:

“wat voor soort principes en gedachten wij wensen te propageren bij het vervullen van de doelstelling van onze heilige Imām.”

De toespraak *Paighām Soelh*

Het belangrijkste doel van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad van zijn toespraak *Paighām Soelh* was om bepaalde voorstellen te doen, zodat moslims en hindoes in India samen in vrede, harmonie en wederzijdse sympathie met elkaar konden leven. De principes waar hij de aandacht op vestigde zijn echter van algemene aard, en laten zien hoe moslims en andere

gemeenschappen samen in vrede met elkaar kunnen leven. Hij schrijft in dit onderstaande passage:

“Mijn beste landgenoten, een godsdienst kan geen godsdienst genoemd worden als die de geest niet doordringt van ruime meelevendheid, en evenmin verdient geen mens het om mens genoemd te worden als hij geen meelevende ziel in zich heeft. Onze God heeft niemand Zijn gunsten onthouden. De krachten en vermogens die Hij schonk aan de oude volkeren van India schonk Hij ook aan de Arabieren, de Perzen, de Syriërs, de Chinezen, de Japanners, de Europeanen en de Amerikanen. Voor hen allemaal dient de aarde van God als een vloer [van één huis], en voor hen allemaal geven Zijn zon, maan en sterren hun licht, en vervullen ook hun andere functies. Allemaal hebben zij profijt van de lucht, het water, het vuur en de aarde en andere dingen die door God zijn geschapen, en allemaal gebruiken zij de opbrengst van de aarde, haar koren en haar kruiden, haar bloemen en haar vruchten. Deze weldadigheid van God leert ons dat ook wij goed moeten zijn voor alle mensen, en geen bekrompen visie moeten hebben, noch onze gevoelens van meelevendheid moeten inhouden.”

In dit werk, dat hij in 1908 schreef, heeft hij het over een soort Verenigde Naties als hij de woorden "Indiers, Arabieren, Perzen, Syriërs, Chinezen, Japanners, Europeanen, Amerikanen," gebruikt lang voordat verschillende landen op de wereld een dergelijke organisatie in het leven hadden geroepen. Het is vanuit de Koran waar hij het denkbeeld met betrekking tot God vandaan heeft, dat God alle volken gelijkwaardig behandelt zonder enkel onderscheid, zoals hij verder uitlegt:

“De Heilige Koran begint juist met het vers dat deze ruime leer verkondigt: ‘Geprezen zij Allāh, de Heer der werelden,’ (1:1). De ‘werelden’ omvatten alle verschillende volken, verschillende tijdperken en verschillende landen. Het beginnen van de Heilige Koran met dit vers dat een dergelijk brede visie omvat, is een antwoord aan die volkeren die ieder de universele ruimtevendheid en voorzienigheid van God tot zichzelf beperken, die de andere volkeren bezien alsof zij niet door God geschapen zijn, of alsof ze, nadat zij eenmaal geschapen waren, door God in de steek zijn gelaten en door Hem zijn vergeten.”

Vergelijk nu dit nobele denkbeeld met de houding die vandaag de dag in de islamitische wereld heerst, waar in een bepaald land een rechtbank heeft geoordeeld dat het niet-moslims niet is toegestaan om het woord ‘Allāh’ te gebruiken als de naam van God. Het betekent dat de autoriteiten van dat moslimland beweren het auteursrecht op de naam ‘Allāh’ te bezitten.

Het was aan deze leer van sympathie voor alle mensen te danken dat hij het misplaatste begrip *djihād*, als de leer dat een moslim een niet-moslim zou moeten doden, sterk verwierp. Hij schrijft in zijn boek getiteld, *De Britse regering en Djihād*:

“Elke persoon die ogen heeft en de Hadies leest en kijkt naar de Koran en naar de vroege geschiedenis van de islām, zal duidelijk begrijpen dat deze vorm van *djihād*, die tegenwoordig door vele brute mensen wordt bedreven, helemaal niet de ware islamitische *djihād* is. Dit zijn criminele handelingen die voortkomen uit de impulsen van hun slechte begeerten, of uit de ijdele hoop het paradijs te bereiken. ... De onwetende religieuze leiders, moge Allāh hen leiding schenken, hebben de massa ontzettend bedrogen en hebben hun toegang tot het Paradijs afhankelijk gemaakt van daden die brutaal, wreed en onmenselijk zijn. Is het een deugdzame daad dat een man rondloopt op de markt, met wie we geen enkele band hebben, dat we zelfs zijn naam niet kennen en hij onze naam niet kent, maar dat we desondanks een schot op hem lossen met het doel om hem te doden? Is dit religieus gedrag?”

Daarna spreekt hij van het voorbeeld dat de heilige profeet Mohammed en zijn metgezellen gaven tijdens zijn leven in Mekka. Hij schrijft:

“Het is spijtig dat de moslims, en vooral de islamitische geestelijken, al deze gebeurtenissen negeren. ... Ze hebben niet eens één woord van de lessen van menselijk medeleven geleerd. Integendeel, men beschouwt het als een islamitische daad als je met een pistool of een geweer het vuur opent op een niets vermoedende persoon zonder dat hij enige schuld heeft. ....Kan een godsdienst van God afkomstig zijn, als die je leert dat als je roekeloos onschuldige, argeloze mensen vermoordt, aan wie niet eens de boodschap van de islām is gepredikt, dat je dan het Paradijs zal binnengaan?”

Deze woorden portretteren het beeld van de gebeurtenissen die zich over de hele wereld afspelen in naam van de islām. De moslims brengen zelf de islām in de ergste vorm van diskrediet. Daar komt nog bij dat de daders van deze misdrijven en hun leiders steeds maar geen succes boeken in de doelstellingen die zij verklaren. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad schreef ooit een gedicht waarmee hij de moslims eraan herinnerde dat ze gewoonweg niet de capaciteiten hebben om een *djihād* in de vorm van een oorlog te voeren of die te winnen. Hij schrijft dat de moslims al die kwaliteiten die zorgden voor het succes van de eerste moslims tijdens oorlogen hebben verloren. Het geheim hiervan, zegt hij, is dat er bij de moslims niet langer meer de noodzaak bestaat om te vechten voor hun godsdienst door middel van het zwaard. Hij gaf zijn volgelingen de volgende instructie:

“Degenen die zich bij mijn leger hebben gevoegd, draag ik op om afstand te doen van deze verkeerde denkbeelden van een *djihād* met het zwaard, en om hun harten

te zuiveren, hun gevoelens van barmhartigheid jegens de gehele mensheid te ontwikkelen en te trainen en mensen in nood en lijden te helpen. Ze moeten vrede over de aarde verspreiden, want dit is hoe hun godsdienst zich zal verspreiden.”

Hoe zal hun religie zich verspreiden? Ten eerste zal het zich verspreiden, omdat zij de bovengenoemde kwaliteiten zullen bezitten. Ze zullen voorbeelden voor de wereld zijn van het beste gedrag, en ze zetten zich in om omstandigheden te creëren voor vrede op aarde, en niet voor wanorde en strijd. Zoals hij ook benadrukt:

“Omwille van God, wees barmhartig voor iedereen, zodat barmhartigheid uit de hemel over u kan komen. ... Doe afstand van alle bekrompen haat en nijd, en word personen die met de hele mensheid meeleven.”

Er is een nog een andere factor die van vitaal belang zal zijn voor de verspreiding van de islām. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad legt uit dat net zoals God de meest buitengewone moderne uitvindingen van deze huidige tijd heeft geschapen om in de fysieke behoeften van de mens te voorzien, zo zal Hij ook voorzien in de spirituele behoeften van de mensheid door ervoor te zorgen dat het licht en de boodschap van de waarheid zich overal verspreidt via deze zelfde middelen van communicatie en transport. Hij schrijft:

“Op aarde is er een stroom van materiële zegeningen om u te voorzien van alle gemakken, of u nu op reis bent of thuis blijft, en in alle zaken die uw voorouders nooit hebben gekend. Het is alsof er een nieuwe wereld is. Er is buiten het seizoen fruit verkrijgbaar, een reis van zes maanden kan worden afgelegd in een paar dagen, berichten op duizenden mijlen afstand worden in een oogwenk ontvangen, er zijn machines en apparaten beschikbaar om elke taak gemakkelijk uit te voeren. ... Wanneer dus een wonderlijke ommekeer heeft plaatsgevonden op de wereld, is het de wens van Almachtige God dat er ook in de Hemel een schitterende ommekeer plaatsvindt.”

“God heeft voor alle middelen gezorgd die er op aarde zijn, zoals de spoorwegen, de telegraaf en stoomboten, en Hij heeft een goede postdistributie en gemakkelijke manieren van reizen perfect geïmplementeerd. Hier is allemaal voor gezorgd, zodat de Goddelijke belofte, dat de uitnodiging van de Beloofde Messias elke hoek van de wereld als een bliksemflits zal verlichten, wordt vervuld.”

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad schreef dit op een moment dat de meeste islamitische geestelijken verklaarden dat het gebruik van moderne uitvindingen voor religieuze doeleinden niet gewettigd was, met name omdat die uitvindingen het werk waren van niet-moslims. Aanvankelijk verwierpen zij zelfs het gebruik van de drukpers voor religieuze doeleinden, of fotografie voor het verwerven van kennis. Maar moslims vandaag dat dag

omarmen, onderschrijven en maken enthousiast gebruik van de nieuwste middelen van communicatie en vervoer, zelfs voor religieuze doeleinden.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad maakte er gewag van dat deze moderne middelen ervoor zouden zorgen dat zijn boodschap van de islām zelfs tot de verste plaatsen op de wereld zal doordringen, en dat dat ook met grote snelheid zal gebeuren. En nu, honderd jaar later, hebben nieuwe ontwikkelingen ons in staat gesteld een groot obstakel te overwinnen. Er zijn vandaag de dag bepaalde organisaties die valse propaganda tegen hem en zijn missie verspreiden en die proberen te voorkomen dat zijn ware boodschap de mensen bereikt. Maar door de moderne manieren van elektronische communicatie, kunnen mensen eenvoudig toegang verkrijgen tot zijn boodschap, en ze kunnen dan zelf beoordelen of zijn tegenstanders gelijk hebben of dat hij gelijk heeft. Moslims die verhinderd zijn om naar onze centra te komen, of om onze boeken aan te schaffen die op de traditionele wijze zijn gedrukt, kunnen onze bijeenkomsten bekijken en eenvoudig toegang tot onze literatuur verkrijgen op hun computers.

Maar wat het belangrijkste is, is niet enkel het gebruik van moderne technologie om de boodschap van de islām op de wereld te prediken, maar de inhoud van die boodschap. Vandaag de dag zien we dat in niet-islamitische landen, met name westerse landen, geen enkel fatsoenlijk moslim individu of -organisatie dat verkeerde denkbeeld van djihād predikt dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad heeft gecorrigeerd. Of ze nu willen of niet, zij presenteren min of meer hetzelfde standpunt over djihād, en dezelfde aanpak over hoe moslims vreedzaam met elkaar moeten leven als gezagsgetrouwe burgers van een niet-moslim land, dat de Ahmadiyya Beweging al meer dan honderd jaar presenteert. Het is de leer van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad die het moslims mogelijk maakt om te leven onder een niet-islamitische regering en, tegelijkertijd, om hun godsdienst aan anderen over te brengen zonder zich daarvoor te hoeven schamen.

Ik kom nu bij de platvloerse teksten en beledigende opmerkingen gericht tegen de islām en de heilige profeet Mohammed die geregeld in westerse landen worden gespuid. Zulke werken werden ook gepubliceerd in de tijd van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad en werden verspreid in landen waar moslims woonden, zoals India. Hij drong er bij de moslims op aan om al die aantijgingen in deze boeken bijeen te verzamelen en een uitgebreid antwoord daarop te publiceren. Hij verzette zich tegen het oproepen tot het verbieden van een bepaald boek, omdat deze beschuldigingen zich al wijd hadden verspreid en zich niet beperkten tot alleen bepaalde boeken. Hij schreef dat zelfs als de auteur van een boek door de wet wordt gestraft, en zijn boek wordt verboden, dan heeft het giftige effect van zijn beschuldigingen tegen de islām zich al in de harten van vele mensen genesteld. Wanneer moslims alleen maar protesteren tegen deze publicaties, of gewelddadige bedreigingen doen richting de auteurs, dan vormt dit geen antwoord op hun kritiek, en brengt het in feite

de islām alleen nog maar verder in diskrediet. Maar door hun bezwaren tegen de islām te weerleggen, kunnen we alle weldenkende mensen ervan overtuigen dat deze kritiek foutief en kwaadwillig is, en zo kunnen we ervoor zorgen dat de plegers van zulke daden als een aparte groep van getikte extremisten worden gezien die men kan negeren.

Met betrekking tot het vraagstuk van moslims die samenleven met andere mensen op de wereld, onderwees Hazrat Mirza Ghulam Ahmad dat de islām moslims niet alleen verbiedt om een djihād van geweld en fysieke strijd tegen niet-moslims uit te voeren. Hij ging verder in op deze negatieve benadering en benadrukte, zoals hij deed in zijn lezing *Paighām Soelh*, dat de fundamentele leer die de islām onderwijst is dat God de Heer van alle werelden is, niet alleen de Heer van de moslims, en dat dit de reden is waarom Hij profeten onder alle volken deed verschijnen, in wie moslims moeten geloven. Het was om de leer van al die profeten te voltooien dat Hij, na hen allen, één Profeet en één Boek voor de hele wereld stuurde, namelijk, de heilige profeet Mohammed en de Heilige Koran. Onze Beweging brengt aan aanhangers van andere godsdiensten de boodschap over die in de volgende woorden in de Koran staat: “Wij geloven in wat aan ons is geopenbaard en aan u is geopenbaard, en onze God en uw God is Eén”, (29:46) en “Allāh is onze Heer en uw Heer. Voor ons zijn onze werken en voor u uw werken” (42:15).

De boodschap van vrede die de Lahore Ahmadiyya Beweging presenteert is niet alleen gericht naar de andere godsdiensten, maar een zeer belangrijk aspect ervan draait om de relaties tussen moslims onderling. Het behoort tot een fundamentele, onderscheidende en herkenbare opvatting van de Ahmadiyya Anjuman Lahore dat alle personen die de *Kalimah* van de islām uitspreken als hun geloofsbelijdenis en zichzelf moslims noemen, ook als de moslims moeten worden behandeld. En het is een zeer ernstige zonde om zulke mensen buiten de islām te plaatsten, omdat wij het niet eens zijn met hen op een aantal punten van interpretatie van de islām. Het was om dit standpunt hoog te houden dat honderd jaar geleden, in 1914, de oprichters van de Ahmadiyya Anjuman Lahore weigerden verder te gaan onder het leiderschap van de Qadiani Djamaat en deze organisatie in Lahore vormden. Ze konden de Qadiani Djamaat doctrine niet aanvaarden dat iemand Mirza Ghulam Ahmad moet accepteren als een profeet van God, anders is die persoon een niet-moslim en staat hij buiten de islām. De Lahore Ahmadiyya Anjuman bracht een enorme hoeveelheid onweerlegbaar bewijs uit de Koran, Hadies en de islamitische wet naar voren om te bewijzen dat een persoon die de *Kalimah* aanvaardt een moslim is en niet uit de islām kan worden gezet. Ze bewees ook dat dit ook de opvatting was van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad. De Qadiani Djamaat, met wie ze over dit vraagstuk verschilde, moest uiteindelijk ophouden met andere moslims als *kafiers* te bestempelen, en sinds de afgelopen 60 jaar beweren ze dat ze andere moslims als moslims beschouwen. Dit heeft de juistheid van het standpunt van onze ouderen in 1914 verzegeld, dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad nog nooit andere moslims buiten de islām had geplaatst.

De moslims beginnen nu over het algemeen te beseffen dat hun hele gemeenschap ernstig wordt geschaad door de kwalijke praktijken dat verschillende sekten elkaar als *kafiers* bestempelen. In Pakistan leidt sektarische strijd onder moslims dagelijks tot geweld en moorden. De enige oplossing is dat men de leer van de islām, die de Lahore Ahmadiyya Beweging vandaag de dag al een eeuw presenteert en praktiseert, namelijk dat een moslim alle andere moslims als zijn broeders moet beschouwen en behandelen, met behoud van zijn trouw aan een bepaalde groep waarmee hij wenst te worden geassocieerd.

De andere belangrijke opvatting op grond waarvan de Lahore Ahmadiyya Djamaat werd opgericht in 1914, en waarover zij verschilde met de Qadiani Djamaat, is dat er na de heilige profeet Mohammed geen profeet meer kan komen, noch een nieuwe noch een uit het verleden. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad heeft geschreven dat iedere profeet van de mensen eiste om hem te accepteren door zijn eigen *Kalimah* te bevestigen, namelijk, “God is Eén en ik ben Zijn boodschapper”, en dat er aan deze gehele *Oemma* de samenvatting van haar godsdienst is onderwezen in de woorden: “Er is geen god dan Allāh, en Mohammed is Zijn boodschapper” (*Haqiqat-oel-Wahy*, p. 111). Als de Qadiani Djamaat nu zou erkennen dat iedereen die in deze *Kalimah* gelooft een moslim is, dan kunnen ze niet volhouden dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad een profeet was, want als hij een profeet zou zijn, dan zou hij de mensen hebben uitgenodigd tot zijn eigen *Kalimah*.

Wat betreft de tegenstanders van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, terwijl zij hem veroordelen als iemand die beweert een profeet te zijn, geloven ze zelf, of in ieder geval laten ze de moslims toe om te geloven, dat de profeet Jezus in de toekomst zal terugkeren op deze wereld als leider van de moslims. Maar toen in Pakistan in september 1974 de nationale grondwet Ahmadi's als niet-moslims verklaarde vanwege hun geloof in Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, hetzij als profeet hetzij als *Moedjaddid*, vergaten ze deze geloofsopvatting over de terugkeer van Jezus. In hun definitie van ‘moslim’ schreven ze dat een moslim ten eerste moet geloven in “de absolute en onvoorwaardelijke beëindiging van het profeetschap van Mohammed (vrede zij met hem), de laatste van de Profeten.” Maar de enige mensen die in de *absolute en onvoorwaardelijke* beëindiging van het profeetschap geloven zijn Hazrat Mirza Ghulam Ahmad en de Lahore Ahmadiyya Djamaat. Degenen die geloven dat Jezus zal terugkeren geloven niet in de *absolute en onvoorwaardelijke* beëindiging van het profeetschap, omdat zij hun geloof in deze beëindiging beperken door te zeggen dat een bepaalde profeet uit het verleden nog steeds kan komen.

Hun definitie van ‘moslim’ bevat nog een tweede deel. Het zegt dat een moslim niet mag geloven in “een persoon die beweerde of beweert een profeet te zijn in welke zin van het woord dan ook, of welke omschrijving dan ook na Mohammed (vrede zij met hem),” als zijnde een profeet of religieuze hervormer. Maar als Jezus terugkomt, zal hij op zijn minst

beweren dat hij dezelfde Jezus is die de Koran vermeld staat als een profeet. Dus hij zal zeker zichzelf in zekere zin van het woord een profeet noemen.

Deze definitie is zo absurd dat degenen die het bedacht hebben volgens de beide onderdelen daarvan zelf niet-moslims worden.

Tot slot vindt de islām zoals de de Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore die presenteert, een degelijke basis in de Koran en de leer van de Heilige Profeet Mohammed. Het verstrijken van honderd jaar sinds de oprichting van deze organisatie heeft buiten alle twijfel bewezen dat haar interpretatie van de islām zodanig is dat die vrede en harmonie teweeg kan brengen tussen moslims en niet-moslims, en tussen moslims onderling.